Ч. 172 Середа 4 (16) серпня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Замах на адв. Лябориого. — Процес Драйфуса.)

Вчера рано лучила ся в Рен слідуюча сензацийна пригода. Оборонець Драйфуса Лябориі ішов як звичайно рано о годині $6^1/_4$ на розправу в товаристві майора Пікарта і Ґаста, коли нагле побачив на дорозі якогось в лахи одітого чоловіка, котрий цілив до него з револьвера. Той чоловік стрілив два рази і ранив обома кулями Лябориого, а відтак утік. Лябориі облитий кровію упав на землю; гук вистрілів привів зараз на то місце богато людий. Прибігли дневникарі і адвокати з Рен. Лябориого піднесено, всаджено до фіякра і завезено до мешканя его знакомого, лікаря Реклю. Лябориі ранений в плечі і в лице. Кулі застрягли в тілі. Поки-що заявили лікарі, що житю Лябориого не грозить небезпечність. — Коли злочинець вистрілив, пустили ся оба его товариші Пікар і Ґаст в погоню. На їх крики прибігло кількох робітників, котрі також пустили ся за злочинцем. Одному з них удало ся вже дігнати его, коли той в послідній хвили обернув ся і грозячи робітникови револьвером крикнув: „Я убив Драйфуса; пустіть, мене, бо кину ся у воду!“ Робітник налякав ся револьвера і позволив злочинцеви утечи. Що до причин, які могли викликати замах, то поки-що викрито, що Лябориому викрадено з кишені кілька листів. Звідси здогадують ся, що убийника наймили противники Драйфуса. Комісар поліциї Леман арештував прибувшого до Рен механіка маринарки підозріного о скритоубийчий напад.

Зараз на початку вчерашного засіданя по введеню Драйфуса до салі заявив президент, що коли повторять ся демонстрациї, яких допускали ся в суботу особливо дневникарі, то він велить випорожнити салю і не дозволить оголошувати дальших справоздань з ходу процесу. Відтак другий оборонець Драйфуса, Деманж, забрав голос і згадавши о довершенім перед хвилею замаху на адвоката Лябориого просив о перерву засіданя, аби міг дізнати ся о стані его здоровля. Президент Жуо висказав жаль з причини тої пригоди і перервав засідане. В часі перерви прийшло в сали між прихильниками а противниками Драйфуса до таких суперечок, що аж жандармерия мусїла робити лад. О годині $7^1/_2$ розпочало ся засідане на ново і Деманж заявив, що вправді стан здоровля Лябориого не дуже грізний, однако він не може прибути на нинішне засідане. Куля застрягла в тілі раненого, але лікарі надіють ся, що удасть ся їм добути еї. Відтак приступив президент до дальшої розправи і розпочав на ново переслухувати Мерсієра. Казімір-Периє сидів між тим на лаві сьвідків. З черги прийшло до конфронтациї між Мерсієром а Казімір Периєром. Периє обставав при своїх первістних зізнанях і робив докори Мерсієрови, що в часї як був міністром війни поводив ся самовільно, не повідомлював его яко президента о найважнійших справах і не віддавав єму приналежної чести. Справу Драйфуса роздув Мерсіє непотрібно до таких великих розмірів, а що до небезпечности війни з Німеччиною, то еї ніколи не було і коли Мерсіє то каже, то помиляє ся. Противно, по конференциї Казімір Периєра з німецким амбасадором ґр. Мінстером ситуация значно поправила ся і о війнї не могло бути й бесіди. — Мерсіє відпирав закиди Казімір Периєра, обставав при своїх зізнанях і ще раз висказав пересьвідчене, що Драйфус таки винен. — По нім переслухувано ще бувших міністрів війни Біллььота, Кавеняка, Цурлїндена і Шаноана і всї они зізнали подібно як Мерсіє і висказали своє пересьвідчене, що Драйфус винен. Послїдний переслухуваний сьвідок міністер Ганото, що був в часї процесу Драйфуса міністром заграничних справ мало займав ся справою Драйфуса і не богато умів о ній сказати. На тім переслуханю закінчено засідане і президент назначив слїдуюче на середу рано.

Новинки.

Львів дня 15-го серпня 1899.

— **Іменованя.** II. Міністер віроісповідань і просьвіти іменував від 1 вересня 1899 учителями при школї вправ в Самборі учителів: Іґн. Секуру з Самбора і Алекс. Жеребецкого з Коросна, а Йос. Сойку з Бережан учителем школи вправ в Сокали. — Командантом львівскої школи кадетскої іменований майор Отто Шмідт з 24 полку піхоти.

39)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского)

(Дальше).

Тілько й всего було. Обоє не говорили вже нічого о любови; але від сеї пори Реджінальд ще правильнійше як коли небудь бував у красної вдовиці. Прийшов час, коли їй Париж вже був надоїв, а ті, що стратили гроші, зачали уникати чаруючої веселости еї принятий. Реджінальд Еверстронґ добачив то борзо і оком знатока, що сьвітле товариство зменшало ся щораз більше — що найзнаменитші гості перестали бувати. Він зачав наставати на Павлину, щоби она перенесла ся з Парижа до Льондону, і вибрав сам той самотний двірок над берегом Тамізи, в котрім була білярдова саля осьвітлювана з гори, а котру можна було легко переробити на тайну компату.

Єго то ради послухала Павлина, що коли перенесла ся до Льондону, зачала инакше виступати і постановила не брати участи в руйнуючій забаві, задля котрої збирали ся гості у неї.

— Доки ти була в Парижи, то уходило тобі, що ти засїдала до гри в екарте або до „руж е ноар“ — говорив Реджінальд, коли они розбирали сю справу; — тут то вже годі. В Анґлії то не уходить і то було би дуже против анґлійского звичаю, як би женщина засїдала до гри. Я буду за тебе грати! Я роздобуду капітал і будемо що вечера ділити ся зиском спекуляциї. Ти мусиш лиш бути красною і вабити золоті риби до сітки. Часом. коли я засяду грати з котримсь з твоїх убожателів, а ти случайно станеш за его кріслом, можеш ніби то з прихильности для него інтересувати ся его грою, але і уважати при тім на мою користь.

Павлина спустила очи в долину а еї лице почервоніло ся; але анї одно слово гнїву або обуреня не вирвало ся їй з уст А преці она аж занадто добре розуміла, що значать ті слова ґрафа Реджінальда. Она знала, що він хоче від неї, щоби она помагала єму в обмані, яка мала би ся вести з пляном з гори обдуманим. Она то знала, а мимо того не відмовила своєї дружби такому чоловікови.

Ні! она любила его. Не длятого мов-би его уважала за чоловіка доброго або честного — не длятого мов-би була сліпа на его підлоту. Любила его, хоч знала его правдивий характер, піддала ся слабкости, котрій так мало могла оперти ся, що майже можна би їй простити, коли уважала ся жертвою судьби.

Така вже моя доля — подумала она собі по сїй послїдній пробі підлоти свого почитателя. — Видко, що так вже менї судило ся, коли женщини, що менше гідні, щоби їх любити, так щасливі, що можуть позискати собі мужів добрих і здібних до чогось. Таке моє призначіне любити обманця, над котрого постійностию маю так мало сили, що один подув може розірвати гу слабу звязь, яка нас лучить з собою!

Віктор Керрінґтон був одним з перших, котрого Реджінальд Еверстронґ представив пани Дурскій, коли она приїхала до Анґлії. Спокійне і могуче подобати ся поведене Француза сподобало ся їй, хоч она не могла того зрозуміти, яку ціль може мати для ґрафа Реджінальда дружба з таким бідним і низького рода чоловіком.

Она сказала то ґрафови Реджінальдови, коли опісля була з ним сама.

— Я знаю, що у тебе в дружбі переважає ціль і власний інтерес над тим, що ти називаєш сентиментальностию; а мимо того вибрав ти собі за приятеля того Керрінґтона, котрого ніхто не знає, і котрий, як кажеш, ще біднійший від тебе. Мусиш мати якусь тайну причину, Реджінальде, якусь дуже важну.

По лици ґрафа пересунула ся темна тінь.

— Я маю свої причини — сказав він. — Віктор Керрінґтон станув менї раз в пригоді — а бодай хотів менї помочи; а хоч з того не було нічого, то все-таки я єму зобовязаний. А він такий чоловік, що любить, щоби его за щось уважати.

ГЛАВА ВІСІМНАЙЦЯТА.

В порті.

В двірку, з видом на ріку, минало жите від того часу, коли о півночи появив ся був якийсь страх, зовсім спокійно, і не зазначило ся анї на хвильку якоюсь важнійшою подією, аж одного вечера вернув капітан Динкомб дуже урадований до дому і привів з собою давного знакомого, про котрого панна Динкомб

— Вписи учеників до семинариї учительскої в Сокали і рускої школи вправ відбудуть ся в днях 29, 30 і 31 серпня. На курс приготовляючий будуть приняті ученики, що скінчили з добрим поступом VI. клясу шкіл 6-клясових або другий рік V. кляси шкіл 5-клясових, або також II. клясу гімназиальну, взглядно реальну, і мають скінчених 14 літ житя. Можуть однак бути приняті на курс приготовляючий і такі ученики, що скінчили шестий рік науки в школах низшого типу і приватно доповнили недостаючі їм відомости. — Від учеників, що хотять вступити на I. рік семинариї, вимагає ся укінченої школи видїлової або IV. кляси гімназияльної, взглядно реальної. При вписї треба предложити: 1) метрику хрещення, на доказ укінченя 15 взглядно 14 літ житя; 2) послїдне сьвідоцтво шкільне; 3) на случай перерви в науках сьвідоцтво моральности на час перерви; 4) сьвідоцтво здоровля виставлене повітовим лїкарем. — Іспити вступні відбудуть ся дня 1 і 2 вересня.

— Відозва виділу „Руского товариства педаґоґічного. „В чиїх руках керма вихованя молодежи, того будучність“. Сю гадку поклали всї народи просьвічені основою своїх змагань, котрих метою є забезпечити собі повагу і пошановане посеред людскої суспільности, сю правду підносять они виписану на народній хоругві в гору, щоби загріти і одушевити серце до завзятої оборони свого найдорожшого права, на котрім росте їх будучність, коли появить ся хоч би найменша хмарка, що могла би закрити їх ясний народний горізонт. На сторожи сих основних народних інтересів стоїть всюди Товариство педаґоґічне, а до підмоги єму повинен бути готовим цїлий нарід. Видїл руского Товариства педаґоґічного, перенятий повною сьвідомостию своїх обовязків і щирою готовостию працї для загального добра, хотячи совістно сповнити повірене єму дїло, отворив, як вже відомо, першу руску дївочу школу для дївчат, а тепер, знаючи також, як то тяжко приходить неraз руским родичам найти у Львові відповідне мешканє для своїх доньок, приступив до отвореня в вересни сего року дївочого інститута. В тій цїли вибрав по мисли статута комітет, до котрого належать: Вп. Едвард Харкевич, дир. гім. яко голова; Вп. п. Герміна Шухевичева, яко директорка економічна; Вп. п. Мария Лїсецка, яко директорка наукова; Вп. о. сов. Гузар Евгений, яко сьвященик; Вп. п. др. Софія Морачевска, яко лїкар; Вп. др. Стефан Федак, яко дорадник правний, і Вп. п. Юлїя Танчаковска, яко настоятелька інституту. Тому осьмілюємо ся відозвати до Вас Вп. Родимцї з вірою в велику вагу народної ідеї, котру заступати нам поручено, се є оборони наших найбільших скарбів — нашої мови, історії, наших прадїдних звичаїв, словом нашого народного духа на поли шкільництва — і в імени тої ідеї надїємо, що не відкажете нам Вашої помочи через придбанє вихованиць до дївочого інститута.

(Покликуючись на оповіщенє що-до близших условій приняття, просимо подання надсилати до 22 ого н. ст. серпня 1899, на руки Вп. п. Герміни Шухевичевої, директорки економічної інституту, ул. Собіщина, ч. 7). — Від видїлу руского Товариства педаґоґічного у Львові.

— Ювілей полку. 55-тий полк піхоти буде обходити дня 20-го с. м. в Бережанах 100-лїтний ювілей свого основаня. Полк сей був у вісьмох кровавих битвах і не втратив свого прапора.

— Видїл руского товариства педаґоґічного оповіщує: З днем 1 вересня 1899 засновує Видїл руского Товариства педаґоґічного виховавчий інститут для дївчат у Львові. Позаяк від числа зголошень залежить розмір, в якім се заведенє вийде в житє, проте речинець до вношення подань о приняте визначує ся до 22 н. ст. серпня с. р. — До інститута приниматись ся будуть дїти членів руского Товариства педаґоґічного. До подання долучити треба: 1) метрику хрещення; 2) сьвідоцтво шкільне з послїдного курсу; 3) декларацию що-до місячної оплати, котра виносить 20 зр. (місячно); 4) 1 зр. на видатки кореспонденцийні; 5) хто не є членом тов., — а 1 зр. на вписове і вкладку; 6) 3 зр. річно на прибори наукові і зужите меблїв. Інститут посилає дївчата поки-що до школи публичної, а дає своїм вихованцям: 1) мешкане, харч, опал, сьвітло, пранє і послугу; 2) доставляє їм, о скілько на се дозволять фонди, книжок і приборів шкільних; 3) управляє їх вихованєм, старає ся о добре домашнє і товариске веденє; 4) улекшує науку шкільну і наглядає еї під доглядом домашних учительок; 5) доставляє їм нагоду придбати иньших відомостий теоретичних і практичних. (Ученицї мають привезти з собою слїдуючу гардеробу: сорочок 6, кафтаників білих 6, панчіх 6 пар, майток 6, простирал 6, пошевок 3, ручників 4, хусток до носа 12, фартушків 6, спідничок білих 4, гальок 2, черевиків 2 пари, одїж верхну зимову і лїтну, сінник 180 цм. довгий а 80 цм. широкий, ковдру, коцик і подушку. За науку нових язиків не платить ся нїчого, за науку на фортепіянї по 5 зр. місячно, а за науку танців по 6 зр. річно). Подання о приняте належить вносити на руки директорки економічної інституту Вп. панї Герміни Шухевичевої, ул. Собіщина ч. 7.

— Нові поїзди. Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує: Поміж стациями Сяноком і Новим Загірєм буде заведений почавши від 15 серпня с. р. надальше щоденний курс поїздів ч. 1395 і 1378 для перевозу осіб в возах 2-ої і 3-ої кляси після слїдуючого розкладу їзди: Поїзд ч. 1395 від'їздже з Сянока о годині 9 мін. 55 перед полуднем а приїзджає до Нового Загіря о годинї 10 мін. 9 перед полуднем. Поїзд ч. 1378 відходить з Нового Загіря о годинї 2 мін. 40 по полудни а приходить до Сянока о годинї 2 мін. 56 по полудни. Поїзд ч. 1395 лучить ся в Новім Загірю з поїздом ч. 2026 до Мезе Ляборц, а поїзд 1378 з поїздом ч. 2025 з Мезе Ляборц.

— З Калущини пишуть: В Сливках дня 7 с. м. о 4 годинї пополудни ударив грім на пасовиску і поразив двох хлопцїв і жінку, що були коло ватри. Пораженних закопувано в землю і они прийшли до себе, але один хлопець таки помер четвертого дня. — Дики роблять по селах шкоду в бульбах і у вівсах. Люди, хоч потомлені цїлоденною роботою, мусять ночами вартувати, класти ватри і галакати цїлу ніч.

— Огнї. В Острові, повіта бобрецкого, згоріло дня 4 серпня с.р. тринайцять загород селянських. Огонь повстав в загатї, здаєсь з недокуреного цигара викиненого необережно, і то ак-раз о 4-ій годинї пополудни, коли нарід був занятий в поли при роботї. Загальна шкода виносить 7800 зр. і була обезпечена по части в „Днїстрі“ а по части в Краківскім товаристві. З димом пійшла і часть зборів, необезпечених. З людий нїхто не потерпів. Згоріло пять штук безрог та дуже много дробу. Велика небезпечність грозила богослужебній каплицї і будинкам парохіяльним та тілько енерґічній обороні удало ся відвернути нещасте.

— Що заробив на карі. Нїмецкі часописи подають слїдуючу забавну подію: У Вандсбурзї в західних Прусах засуджено якусь женщину за крадїж дров на 1 марку і 20 феників грошевої кари. Женщина не заплатила а екзекуция не помогла також нїчого. Треба було примусом спровадити женщину до суду, а що она не хотїла іти добровільно, то наказано громадскому полїциянтови, щоби еї приставив. Полїциян був случайно мужем тої жінки, отже приставив жінку до суду, але за то почислив собі 1 марку 50 феників. З тої суми

чула нераз від свого батька, але котрого доси ще нїколи не видїла.

Був то не хто иньший, лиш Юрий Джернем, капітан „Альбатроса“ і властителя „Чайки“ та „Пізара“.

В Льондонї мав капітан „Альбатроса“ богато орудок. Він вернув був як-раз з дороги вздовж африканьского побережа і був в дуже добрім настрою духа.

Що правда, не забув на ту обставину, котра так сумно закінчила его послїдну намірену гостину в рідних сторонах і перших кілька днів по его повороті минуло на довгих розмовах з Осипом Гаркером. Він був може вісім днів в Льондонї, коли стрітив ся з добрим Динкомбом. Они оба були давні знакомі; дружба їх почала ся була ще з тих часів, коли Юрий, тогди ще молодий хлопак служив на „Відьмі“ за матроза.

Они стрітили ся случайно на улици. Джо Динкомб був дуже урадований тим, що стрітив свого товариша корабельного. Він напер на Юрия Джернема, щоби той пішов з ним до двірка з видом над рікою на обід до него.

Скромний обід показав ся знаменитим, бо панї Миґбі клала велику вагу на свою кухонну штуку і хоч гостина була за пізно заповіджена, уважала собі за найбільшу честь, щоби обід був добрий.

Зузанна Трот послугувала при столї і убрала ся в свою найлїпшу перкалеву спідничку і в найкрасший чипець.

Розамунда сидїла при столї побіч свого батька, а по обідї, коли поспускано ґардини і засьвічено лямпу, засів капітан „Відьми“ до стола, щоби приладити велику япаньску болю пуншу.

Маленький пир і щира розмова, яка по нім слїдувала, зробили разом враженє дуже любого домашного житя. Для Юрия Джернема було тото домашне житє зі своєю тихою радостю за нове, як щоби не викликало в нім не зданого єму доси чувства сердечности і щирости.

— Ти не знаєш, Юрию, яке то для мене велике сьвято, коли виджу коло себе свого давного товариша корабельного — відозвав ся Динкомб. — Моя мала Роза і я жиємо собі тут досить приятно, хоч я еї держу добре в руках — додав він зробивши притім марсову міну; — але для чоловіка, що цїлий свій вік перебув на мори, то таки трохи нудно жити межи самими такими, що держать ся лиш сухої земли. Не віддавай ся, Рожечко, за нїякого сухопутника, коли не хочеш, щоби я тебе видїдичив — сказав він до своєї доньки.

Панна Розамунда покраснїла на ті слова, а Юрий Джернем побачив, як она почервонїла ся і прийшов до переконаня, що панна Динкомб то найкрасша дївчина, яку він лиш коли бачив.

Юрий Джернем побув аж до пізного вечера в двірку, бо гостинний пан дому не хотїв пустити свого приятеля.

— Як довго будеш в Льондонї, Юрию? — спитав він, коли молодий мужчина відходив.

— Що найменше чотири недїлї, а може і два місяцї.

— То заходиж часто до нас! Можеш що недїлї у нас обідати, бо я знаю, що не маєш в Льондонї анї живої душі крім Гаркера. Можеш і его взяти з собою, коли будеш вечером іти до нас. Будеш курити собі свої ціґара в моїм городї, де чиста вода буде шуміти коло тебе, де будеш видїти кораблї в портї з високими мащтами, що піднимають ся до сірого неба. Я тобі злагоджу пуншу, а Рожечка заспіває нам яку пісню, коли будемо пити.

Було би трудно було, щоби Юрий Джернем, маючи тілько вільного часу, несповнив бажаня свого старого капітана, або уникав так щиро і охотно предкладаної єму гостинности.

Він заходив дуже часто осінним сумерком вечірним на годину, дві до двірка з видом на ріку а там завсїгди дуже сердечно его приймали. При таких нагодах проходжував ся він бувало з капітаном Динкомбом і Розамундою в городї та розповідав про далекі краї і дивні свої пригоди.

Гаркер не завсїгди ходив з ним туди. Але часами таки заходив, а тогди Розамунда була очевидно дуже тому рада. Гаркер і тогди не більше звертав на ню уваги як звичайно. Він завсїгди держав ся лиш Джо Динкомба, котрий часто за лїнивий, щоби вийти до города, курив свої ціґара в компатї. Тогди виходили Юрий Джернем і Розамунда разом до города а мореплавець забавляв свою любеньку товаришку тим, що розповідав їй про дивні краєвиди, які видїв та про романтичні подїї, в котрих сам грав якусь ролю. Була то нїби розмова Отелля, що наїздив ся по морях а нїяка Дездемона не була з більшою увагою слухала слів свого мурина, як Розамунда оповідань корабельного капітана.

Одно вікно від комнати, в котрій Динкомб любив сидїти, виходило на город. З того вікна міг капітан „Відьми“ видїти, як его донька ходила з капітаном „Альбастроса“ по рівненькій мураві. Він дивив ся завсїгди дуже хитро, коли так водив за ними очима, а раз навіть ще щось і подумав собі.

— Буде з них пара! — замуркотїв він сам до себе; буде з них пара, або хиба я не Джо Динкомб.

Та й Зузаннї Трот впали в очи тоті вечірні проходи в городї. Она розповідала молодому пекареви, що в двірку буде незадовго весїлє.

— Твоє! — сказав їй пекар.

заплатив за жінку 1 марку 20 феників кари і так заробив на карі ще 30 феників.

— **Страшна родина.** Цїсар помилував 39-лїтного робітника Генриха Мілера з Ічіна в Чехах, засудженого на кару смерти через повішене за убите пятилїтної своєї донечки. Суд замінив кару смерти на кару 15-лїтної тяжкої вязниці. Генрих єсть послїдним із страшної родини, бо оба єго братя були також убийниками, они убили свого рідного батька. Один з братів Кароль закінчив на шибеници, а другий згинув в кримінали пересидївши там 20 лїт. Хата, в котрій мешкала страшна „родина убийників", стоїть тепер пусткою, бо нїхто вже тепер не хоче мешкати в хатї Мілерів.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 15 серпня. Цїсар надав професорови львівского унїверситету дрови Ізидорови Шараневичеви ордер зелїзної корони III-ої кляси з увільненем від такси. — Мінїстер ґр. Ґолуховский повернув сюди з Ішлю.

Варшава 15 серпня. У всїх фабриках зелїза в Варшаві і околици застрайкували робітники, жадаючи скорочення робучого дня. Число страйкуючих доходить до 20.000 людий. Доси не було нїяких заколотів.

Рим 15 серпня. Папа оголосить в вересни в річницю смерти бл. п. цїсаревої Єлисавети енциклїку социяльного змісту.

Лїзбона 15 серпня. В містї Опорто вибухла джума. Занедужало 35 осіб, з котрих 9 померло.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нїкому.

Зверхність громадска в О.: Насамперед питане поставлено не ясно. В питаню кажете, що люстратор питав Вас, чи Ви що до шпиталю пристанете на повіт каменецкий, чи може в Радехові. — Атже і Радехів в повітї каменецкім. Може питав Вас де би Ви волїли, щоби був шпиталь повітовий, чи в Камінцї стр. чи в Радехові? В такім случаю промавляло би за або против лиш віддалене Вашої громади від Радехова або Камінки, бо впрочім все одно, чи шпиталь буде тут, чи буде там, коби в нїм лиш добре давали раду хорим. Инша річ для самих тих міст. Кожде з них хотїло би мати шпиталь у себе, бо для міста єсть шпиталь не лиш задля самих хорих дуже важним; зі шпиталем приходить до міста зараз і кількох докторів, і аптика і всїлякі достави, і хорі і здорові тягнуть ся вже до такого міста, де єсть шпиталь, і місто підносить ся. От тому то мабуть запитувано Вас, де би Ви хотїли мати шпиталь. Може бути, що межи тими містами завела ся конкуренция, і кожде хотїло би громади в повітї перетягнути на свою сторону. Специяльного якогось податку на шпиталь платити не будете. Але може бути, що треба би, щоби громади якимись датками (одноразовими) причинили ся до будови; ну в такім случаю, то чей годї відмовити, бо шпиталь і добра і потрібна річ. Лиш уважайте на то, в котрім містї догіднїйше для громади а не для котрого міста лїпше. — **В. Ост. в Кривенькім.:** Рішене староства в порозуміню з доповняючою командою єсть зовсім оправдане і Ваша просьба не потребувала аж до Відня ходити. Право увільнення від служби прислугувало би Вам аж тогди, як би Ви були асентировані на передостатнім роцї, значить ся на III-ім; тимчасом Вас асентировано на II-ім, отже не маєте права до пільги і мусите служити. Можете однакож подавати ще просьбу до мінїстерства війни і просити о вимкову пільгу. Чи мінїстерство прихилить ся до Вашої просьби, годї знати; скорше може нї, але спробовати не завадить. Що Вам із староства не звернено доси паперів, се дїйстно дивно; але в тім вже не вина старости, лиш чиясь в експедитї. Длятого удайте ся найлїпше особисто до староства до експедиту і зажадайте звороту паперів, а наколи би які трудности роблено, підіть особисто до старости і устно предложіть єму справу. — **Михань з Горішного.:** Як розпізнати, чи вода в рiцї або жерелї єсть мінеральна? — Иншого способу нема, лиш треба перевести хемічну аналізу (розбірку). Хто того сам не може зробити, мусить удати ся о пораду до хеміка, післати єму фляшку дотичної води і заплатити за розбірку, а він відтак скаже докладно, що і кілько чого знаходить ся у водї. Хеміком, котрий такими роботами займає ся, єсть у Львові п. Валерий Влодзімірский, ул. Ягайлоньска, ч. 18. — **Читатель в Залїщиках.:** Питаєте, чи єсть який млин, що моловби не водою а піском? Ну, бачите, може бути батіг з піску, хата з самих медівників, печені поросята, що бігають, грушки на вербі — то чому не мало би бути такого млина, що молов би піском? — але хиба в байцї. Коли Ви таке питане задумали поставити, то чому Ви насамперед не роздумали, що прецї пісок сам не пливе і не сипле ся. Треба би хиба якоїсь машини, котра би безустанно набирала пісок і сипала на колесо, а другої такої, щоби з під колеса вигортала, бо в противнім случаю колесо не могло би обертати ся. До такої роботи треба би бути хиба несповна розуму. А може Ви чули щось про пісковий годинник або клепсидру? В тім годиннику пісок не обертає колїсець і їх там таки зовсім нема. Єсть то посудина зі скла, зроблена так, як би хто дві лїйки вузкими кінцями злїпив разом, і до одної лїйки насипав дуже мілкого піску. Той пісок спадає до другої лїйки малесеньким отвором по серединї і коли весь висипле ся, тогди мине н. пр. година. Клепсидру треба відтак знов обернути долїшною лїйкою з піском до гори і так за кождою годиною. — Отсе єсть пісковий годинник. — **М. Явор. в Уст.:** Повісти „Матія Сандорфа" і „Бен Гура" вже не маємо а хто би мав на продаж чи до позичення, не знаємо. Друкувати ще раз годї. — **Б. К. в Н.:** 1) О підручниках до науки нїмецкого язика для самоуків ми вже тілько разів писали, що нам вже не хоче ся все одно і то само клепати. Нехай кождий читає переписку і запамятує собі то, що єму потреба. — 2) Жонатих до сторожи скарбової не принимають, бо навіть і не жонатим не позваляють женити ся, аж коли мають потрібні услівя до того. — 3) Що то за цитра Nr. 2 — не знаємо і годї нам ходити по склепах та розвідувати. Цитри на котрих нїби то можна легко виучити ся грати без учителя, то гумбуґ як і богато инших. Хто має талант до музики, той, правда, може чи то скрипці чи на цитрі і т. п. виучити ся грати знаменито; але звичайно годї виучити ся. Цитри для самоуки суть так зроблені, що і всї струни суть позначені буквами після нот і під струнами суть для якогось кусня позначені ноти таки, щоби можна знати де і коли рушити яку струну. Але як хтось рушить ту струну, чи в тактї борзо або скоро легко або сильно і т. п., того прецї не виучить нїяка підкладка, так само як нїяка граматика, нїякі мертві знаки не виучать того, як вимавляє ся живе слово. — 4) Що до льсосів пізнїйше. — **Безвідрадний:** Вступайте на практику до торговлї, до якогось купця. На перший рік мусите мати власне удержане; відтак будуть Вам вже платити. За 4 роки станете помічником купецким і будете заробляти місячно яких 30, 40 до 50 зр. З ощадности зможете доробити ся власного склепу. Можете також вступити на практику до якої друкарнї, до якого ремісла і т. п. Але старайте ся чим скорше придбати собі якесь фахове знане і в той спосіб забезпечити будучність. Не гадайте, що то лиш той пан, хто кінчить високі школи. Звичайно бувають більші пани з меншими школами, але з того не виходить ще щоби не учити ся. Треба учити ся, але практично до якогось фаху, котрий борзо може дати кусень хлїба. — (Дальші відповіди пізнїйше).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

— Мовчіть, Ви безвстиднику! — відрубала єму Зузанна і стала така червона як та вишнева стяжка на єї чипци; — Ви знаєте дуже добре, що я маю на гадці.

Анї капітан Динкомб анї Зузанна Трот не помилили ся. Корабель „Альбатрос" не був і за три місяцї по першій гостинї Юрия Джернема в двірку з видом на ріку готовий до слїдуючої дороги, а капітанови корабля очевидно не квапило ся з направою.

Коли-б „Альбатрос" був готовий до дороги, мав ще яких шість місяців плавити попри якесь побереже морске, а коли-б відтак капітан вернув знову до Анґлїї, мало відбути ся єго весїлє з Розамундою. Осип Гаркер годив ся на то з цїлого серця; але коли пращав ся з Юрием Джернемом, відвернув ся від него і сказав при тім сам до себе: „Менї здає ся, що капітана Валентина вже дїйстно забули; але я єго не забуду! Нї, я тепер памятаю на него більше, як коли небудь — тепер коли я сам один".

„Альбатрос" вернув з весною щасливо назад до порту. Юрий Джернем обіцяв Розамундї, що дасть їй знати, заким вийде на беріг, і додержав слова.

Одного красного дня в марті побачила она якесь судно, що плило горі рікою, а з єго головного машту повівала біла фляґа.

Коли Розамунда то побачила, знала вже, що то вернув єї нареченний. Нїякий инший корабель хиба лиш „Альбатрос" не мав би причини вивішувати таку фляґу.

Юрий Джернем вернув такий самий добрий і щирий, а як Розамундї здавало ся ще й красший, як ще перед тим, заким виїхав. Ба, їй здавало ся, що він ще нїколи не був таким щирим, як тепер. А той мужчина мусїв би дїйстно бути твердого серця, котрий би не мав чувства для тої невинної молодечої прихильности, яку Розамунда виявляла словом і поглядом.

До місяця по приїздї капітана корабля відбуло ся весїлє і Юрий Джернем по кількох розмовах пристав на то, що буде і дальше мешкати в двірку з своєю женою.

— Таже я не прийшов сюди, щоби відбирати Вам Вашу хату — сказав він до свого будучого тестя. — Було би за богато того доброго! Я знаю, що Ви хотїли би, щоби Ваша Рожечка була коло Вас так і буде. Зроблю так, як і Ви зробили. Пошукаю собі десь тут недалеко ґрунт під будову і побудую собі вигідну домівку близько ріки.

— Дурниця! — сказав на то капітан Динкомб. — Коли так думаєш зробити, то не дістанеш моєї Рожечки. Я не противний тому, щоби єї чоловік тут вештав ся, але як би она задля якого небудь чоловіка покинула мою хату, то я би єї видїдичив.

Капітан „Альбатроса" вибрав ся був з своєю молодою жіночкою по вінчаню в коротку подорож до Девонширу. Підчас сеї приятної веснянної подорожи познакомила ся Розамунда з тетою свого мужа. Старій невістї сподобала ся була молоденька і скромна молодичка з веселими очима; она за тих кілька днів, які разом з собою прожили полюбила єї як рідна мати свою доньку, що для Рожечки мало мати необчислиму вартість, коли па єї так красно розпочавше ся подружє впало непредвиджене лихо.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).